ו (מקמן טרו ימו ע"ש במוס' ד"ה המניא], ב2) ע" במוס' ימו ד"ה המניא נראה דגרסי דברי ר" יוסי ברי יחיה וע"ד דף טון, ג) לעיל בן,
 בר יהודה וע" דף טון, ג) לעיל בן,
 בחלין נאן נאן נהל לה. עא.],

ב) ול"ל ומיטמאן. ו) וסוטה כג:

נרכיו נ.ז. ז) מוספתה דשהלים פ"נ

הי"ד ע"ש. ק) ותוספתה פ"ה ה"ה

נישו.

הגהות הב"ח

(א) גם' למיעל בקהל סוף סוף

נזיר מ"ט לא תני נזיר נמי כי

בורה מיים לא תני בורה נמי כי מיים לא תני בורה נמי כי מו כימי (2) שם א"כ הברא מו כמ את מו בספוס: (1) שם א"כ הברא מוכמו אחת מו בספוס לא תקני בנורה פל"ל ותחקל על מיים וריע לא מיים וריע לא מיים וריע לא מיים וריע לא מיים בל (2) "ו"ח מי"ל אדר בור מענים בל (1) ד"ה גל וכו מענים בל (1) ד"ה גל וכו מנקק:

צא א מיי׳ פ״ח מהל׳ שגגות

צא א מיי פ"ח מהלי שגגות הלכה ו: א ב מיי פ"א מהלי מחוסרי כפרה הלי א: ב ג מיי שם פ"ב הלכה ב: ג ד מיי שם הלי ז:

ד ה מיי׳ שם ופ״ו מהל׳ איסורי ביאה הל׳ ז: ה ו מיי׳ פ״י מהל׳ טומאת לרעת

הלי ו: הלי ו: ז ז מייי שם פי״א הל״א: ז ח מייי שם פ״י הלכה ח:

ח ט מיי שם פי״ה הלכה ה: מ י מיי פ״ה שם הלי ז: י ב ל מיי פ״ה מהלי מחוסרי כפרה הל"ב: מ [מיי' פ"א מהל' מעשה הקרבנות הל' ו]:

תורה אור השלם

ו דורו אוו וושרם

ו. דְּבָּרוּ אַל בְּנִי יְשְׁרָאל

וְאַמְרְחָם אַלְּהָם אִשׁ אִישׁ בִּי יִשְׁרָאל

היְיְהָי בְּ מַבְּשְׁרוֹ וּדְבוֹ טְמָמא

וימְרא טוב

ניקרא טוב

ניקרא טוב

ניקרא בע בְּנְיְרוּ

ניקר בְּתִינִים וְרְאשׁוֹ יְתְיָה בְּרוּע

יַקראי

ויקרא שַ מַמא

ניקראי מַמא

ויקראי מַמא יקרא: ויקרא יג מה ג. וְבַבָּס הַמְּשַׁהַר אָת בְּנְדְיוּ גַּלָח אָת בְּל שְׁעָרוֹ וְרְחַץ בּמִּים וְטְדֶּר וְאַרָר יְבוֹא אַל הְמַהְעָה וְיְשָׁב מוחרץ לְאָהֶלוֹ שְׁבָע יָמִים: ויקרא יד ח וְישֵׁב מַחַרּץ לְאָהֱלוּ שְׁבְּעַת נְימָים: ויקרא יד ח 1. וְכִּי יְגור אִתְּכָם וַּר אוֹ אֲשָׁר בְּתוֹ נְיתוֹ לְיִי בָּאֲשָׁר תַּצְשׁוּ כַּן בַיַּת נְיתוֹ לִייִ בַּאֲשָׁר תַּצְשׁוּ כַּן יַצְשָׁה: במדבר טו יד יַגַשָּוּה: 5. הַקָּהָל חָקָה אַחַת לָכֵם וִלַּגַּר הַגַּר חָקָת עוֹלָם לִדרתִיכֵם כַּכֵּם ָהַגָּר חֲקָּת *עו_{בן}* בַּגַּר יִּדְּיֶה לְפָנֵי יְיָ: במדבר טו טו

שימה מקובצת

דלהכשירה בקדשים הביאתו ולא לפטור לגמרי אבל אם תאמר על כשהביאה על אחת מהן נפטרה לגמרי וכן נמי אם אמרה על פשעה רבראשון נתחייבתי נפטרו כולן.

האחרונה אני מביאה תהא סוברת שנפטרה בקרבן זה ולא יהו השאר עליה חובה ותפשע ולא תביאם וכי מצרכת לה לומר על האחרונה אני מביאה ידעה דהשאר עליה חובה אבל על הספק שאין השאר עליה חובה לא

מזקקינן לה לומר על האחרונה אני מביחה: ורבי עקיבה לה חייש לפשיעה. ואני שמעתי חוששין לפשיעה שמא תפשע ולא תביא אפילו קרבן אחד ותאכל זכחים בטומאת הגוף וקשיא לי בנוה טובה חדה הפשר היה (ד) מתיה קרבנה ומשום דלא מלרכת לה לומר על האחרונה ליחוש שמא תחזור בה ועוד אי חיישת להכי כל שכן דעל הספק היא מקילה ואמאי לא מצרכת לה לומר על האחרונה ליחוש שמא תחזור בה ולא תביאנו ואכלה בקדשים בספק

טומאת הגוף: הדרן עלך שלשים ושש

ארבעה מחוסרי כפרה. מביחין חטאת ולא על חטא אלא לאכול בקדשים: עד שיורוק עליו הדם. דבעי איתויי קרבן כדמפרש לקמיה: ומיר ליינו ולפגלחפו ולטומאפו. ומיר מחוסר כפרה שכל זמן שלא כיפר אסור ביין ובתגלחת ולטמא למתים: גב" דמני להו בתרין. דחשיב זב וזבה בתרין מהנך מחוסרי כפרה: מבשרו. מכח אברו ומתוקף ילרו: זבה מטמאה באונס כדאמרינן בפרק בנות כותים (נדה לו:) וכי יזוב זוב דמה (ויקרא טו) הרי אונס אמור: ומטמא בראיות. שנים אם כן מה ת"ל איש נתקו הכתוב 🌣 מענין של מעלה לענין שׁל מַמה לוֹמר איש פַּורע ופּורם ואין האשה

חמש אשמות תלויין כי מייתי חד מי מיפמר והתניא 6×זה הכלל כל שחלוקין בחמאות חלוקין באשמות 🕫 אלא דכולי עלמא לטבילות מדמי להון ובחוששין לפשיעה קמיפלגי רבי יוחנן בן נורי סבר חיישינן לפשיעה ורבי עקיבא סבר לא חיישינן לפשיעה:

הדרן עלך שלשים ושש

ארבעה מביאין על כפרה וארבעה מביאין על הזרון כשוגג ואלו הן מחוםרי כפרה בהזב והזבה והיולדת והמצורע רבי אליעזר בן יעקב אומר מ גר מחוםר כפרה עד שיזרוק עליו הדם זו נזיר ליינו ותגלחתו ומומאתו: גמ' מאי שנא זב וזבה דמני להון בתרין משום דחלוקה ₪ מומאתו דזב לא מממא באונם יו וזבה לא מממאה בראיות כבימים דתניא סימבשרו יולא מחמת אונסו ז ס (ומי ממא) בראיות כבימים דתניא תלה הכתוב את יו הזכר יבראיות ואת הנקבה "בימים וזבה מטמאה באונם ולא משמאה בראיות כבימים מצורע ומצורעת גמי חלוקה מומאתן ידמצורע מעון פריעה ופרימה דכתיב בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע יואסור בתשמיש הממה ומצורעת יאינה מעונה פריעה ופרימה דתניא יו יאין לי אלא איש אשה יו מנין כשהוא אומר יוהצרוע הרי יוו כאן

פורעת ופורמת ≃ומותרת בתשמיש הממה ₪ שנאמר נוישב מחוץ לאהלו שבעת ימים ולא מחוץ לאהלה הלכך

נמנינהו בתרין זב וזבה עיקר מומאתן חלוקה מצורע ומצורעת אין עיקר מומאתן חלוקה האי והאי כגרים הוא: ר"א בן יעקב אומר גר מחוסר כו': ות"ק מאי פעמא לא תני גר כי קתני מדעם דמישרי למיכל בקדשים יגר כי קא מייתי קרבן לאכשורי נפשיה למיעל בקהל (6) יח ונזיר מאי מעמא לא תני סוף סוף נזיר נמי כי מייתי קרבן לאישתרויי למישתי יין דחוליו הוא ור"א ייז דקתני נזיר למישרי נפשיה ניתני גמי נזיר ממא ייז כי קא מייתי קרבן למיחל עליה נזירות יו במהרה הוא ״תנו רבנן לגר מעוכב לאכול בקדשים עד שיביא קינו יו הביא פרידה אחת שחרית אוכל בקדשִים לעָרב • כל הקינין שבתורה אחד חָמאת ואחד עולה כאן שתיהן עולות יהביא חובתו • מן הבהמה יצא ישעולה ושלמים יצא מנחה ושלמים לא יצא לא אמרו קן אלא להקל מאי שנא מנחה ושלמים דלא יצא דכתיב יכאשר תעשו כן יעשה מה אתם עולה ושלמים אף גר עולה ושלמים א"כ ₪ חובתו ₪ אחת מן הבהמה לא תיסגי ₪ עליה

בגוויה דהכתיב כאשר תעשו כן יעשה אר"פ יש לומר לעוף איתרבי לעולת בהמה לא כל שכן אי הכי אפילו מנחה נמי מיעם קרא כן ועוף חיכא איתרבי דת"ר כאשר תעשו כן יעשה מה אתם עולה ושלמים אף הוא עולה ושלמים

ישנא׳ בכלם כגר מגין לרבות את העוף ת"ל יש אשה ריח ניחוח לה׳ איזה דבר שכולו לה׳ הוי אומר יח עולת העוף

ה' אשמות הלויין [פו'] חוששין לפשיעה. אם לא 🕫 הלריכוה לומר על 🥏 אם ראה ג' ביום אחד: כבימים. אם ראה ג' ימים רלופין כדמפכש בב"ק בפרק ב' (דף כד.). זבה לא מטמאה אלא בימים: הרי כאן שנים. דלרוע משמע בין זכר בין נקבה מטמאין בנגעים: ה"ג א"ל מה פ"ל איש (ה) לענין של מטה. דלטהרת טומאת נגעים א"א שהרי נאמר והלרוע: איש. דכתיב במקרא העליון לענין מקרא התחתון שפריעה

ופרימה כתובה לו באחרונה לומר חים פורע ופורס: עיקר טומחתן חלוקה. זה בראיות ובימים וזו בימים ולא בראיות: כגרים. דוהו שיעור נגע כחצי פול: סוף סוף נזיר. מ"ט לא מני הא לאישתרויי הוא: ומשני ההוא לאו לאשתרויי בקדשים אלא ביין דחולין הוא וכי קחשיב כפרה דמעכבא שום אכילה דקדשים: גר מעוכב לאכול בקדשים. דאפילו (י) לרבנן סבירא להו כר"א בן יעקב דאמר לאישתרויי הוא דמייתי והא דלא תני ליה משום דלא מיקרי מחוסר כפרה: הבית פרידה אחת. גוול אחד שחרית: אוכל בקדשים לערב. ובלבד שיביא השניה כדאמרינן לקמן [ט.] להביא פרידה אחת א"א: כאן שתיהן עולות. כדאמרן לקמן בגמ׳ (ט.) מדור המדבר: הבית חובתו מו הבהמה. עולה אחת ילא: עולה ושלמים. לאו דוקא אלא משום דבעי למיתני מנחה ושלמים לא יצא: מה אתם עולה ושלמים. דכתיב (שמות כד) וישלח את נערי בני ישראל וגומר: לא מיסגי בגוה. עד דמייתי שלמים: שכולו לה'. שאין כהן נהנה ממנו דבעולת בהמה איכא עורה

לכהנים אבל עולת העוף ליכא מידי כיו:

מוסף רש"י מבשרו. שיהל כשכו כמות שהול שלם ולל בלונס (חודין נא:). אין לי אלא איש. ליש לרוע הול, לין לי שנחלט בטומלת נתקים לולל איש, אשה מנין, כשהוא אומר סמוך לו והצרוע אשר בו הנגע, ולא איבעי יה למכתב אלא בגדיו יהיו פרומים ים מומוב מנחי במין החל כחיב לעיל וראשו יהיה פרוע, דהא כתיב לעיל דבמצורע קמיירי, אלא לרבות צרוע שני כגון אשה (טוטה בג:). א"כ שלי כגון לשם (טוטו בנו). אייכ מה ת"ל איש. מלחר שסופינו לרכות לת הלשה, נתקו הכתוב מענין של מעלה לענין של מטה. לאו למעוטי מטומאה האמורה בפסוק זה בא למעוטי, אלא מענין האמור בפסוק שלאחריו דכתיב ביה פריעה ופרימה (שם

רבינו גרשום

רבינו גרשום

ועולה אלא "יא: וכי תימא א"כ.

דמכלל ופרט וכלל אחי נכחוד

דמכלל ופרט וכלל אחי נכחוד

דמי לפינו (מיצרך צויכי כוללה פרטי

דאי כתרכ נטף הזה אמינא מין

מין אלן פטב: ואי כתיב שחלת

ולא כחיב נטף הזה אמינא מין

ולא כחיב נטף הזה אמינא כין

אורא אציטריך לגופה

אתיא אציטריך לגופה

אתיא אציטרין לגופה

יליף מן פון מין

קמא: זהכי אמלח ופרט מכלל ופרט

קמא: זהכי אשכחן דקיוזה הוי

לכתוב סמים אלא לאו שימ

סמים למעינא כדאמרן: טיא מפי

סמים למעינא כדאמרן: טיא מפי

סמים למנינא כדאמרן: ט״א מפי ר׳ יצחק א״כ כדקאמרת דכלל ופרט הוא וחלבנה לגופה אתיא

תוספות אידי ואידי בבנרים. המ"ל כה"ג חלוקין כזב חבה שוה בלודם ולעוף איתרבי בר. מימה זב חבה יוכיתו לחיתרבו לעוף ולא לבהמה: